

Sygn. akt VII AGa 196/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelektualnej w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Feliga

Sędziowie: Jolanta de Heij-Kaplińska

Marcin Kołakowski

Protokolant: Dominika Kobiec

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. w P.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 lipca 2018 r., sygn. akt XXVI GC 538/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 8 100 zł (osiem tysięcy sto złotych) za koszty zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Jolanta de Heij – Kaplińska Przemysław Feliga Marcin Kołakowski

Sygn. akt VII AGa 196/19

UZASADNIENIE

Pozwem z 5 kwietnia 2016 r. (...) sp. z o.o. wniosła o zasądzenie od (...) sp. z o.o. w P. 80 000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 58 289,70 zł od 18 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty i 21 710,30 zł od 17 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu. Następnie, w piśmie procesowym z 22 września 2016 r., zmienionym pismem z 29 sierpnia 2017 r., powódka rozszerzyła żądanie pozwu do 819 501,51 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie szczegółowo wymienionymi w tym piśmie, wnosząc o ich zasądzenie.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Wyrokiem z 12 lipca 2018 r. sąd okręgowy oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach.

Orzeczenie zapadło w oparciu o tak ustalony stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. istnieje od 2007 r., a członkami jej organów, a także współnikami byli obywatele Indii, poza okresem od 14 lipca 2014 r. do 17 marca 2015 r., kiedy to prezesem zarządu został A. U. - obywatel B.. (...) sp. z o.o. sprzedawała rowery do sieci handlowych m.in. (...) sp. z o.o. W 2014 r. wobec powódki prowadzono postępowanie kontrolne zakończone wydaniem decyzji określających jej zobowiązania podatkowe z tytułu podatku VAT za rok 2011. Ostateczną decyzję wydano 5 września 2014 r.

(...) sp. z o.o. wystawiła na rzecz (...) sp. z o.o. następujące faktury: fakturę VAT numer (...) z 13 marca 2014 r. opiewającą na 58 289,70 zł; fakturę VAT nr (...) z 17 marca 2014 r. opiewającą na 25 977,60 zł, skorygowana fakturą z 16 czerwca 2014 r. o nr 14- (...); fakturę VAT nr (...) z 20 marca 2014 r. opiewającą na 65 295,78 zł, skorygowana fakturą z 27 maja 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 25 marca 2014 r. opiewającą na 58 693,14 zł, skorygowana fakturą z 16 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. opiewającą na 53 741,16 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. opiewającą na 32 472,00 zł, fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. opiewającą na 34 095,60 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. opiewającą na 34 095,60 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. opiewającą na 43 187,76 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. opiewającą na 39 881,52 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 3 kwietnia 2014 r. opiewającą na 29 962,80 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 3 kwietnia 2014 r. opiewającą na 43 187,76 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 3 kwietnia 2014 r. opiewającą na 43 187,76 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 4 kwietnia 2014 r. opiewającą na 34 095,60 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 4 kwietnia 2014 r. opiewającą na 36 531 zł, fakturę VAT nr (...) z 4 kwietnia 2014 r. opiewającą na 33 045,18 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 9 kwietnia 2014 r. opiewającą na 40 309,56 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), fakturę VAT nr (...) z 9 kwietnia 2014 r. opiewającą na 53 741,16 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...) oraz fakturę VAT nr (...) z 9 kwietnia 2014 r. opiewającą na 1 033,20 zł, skorygowana fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...).

Powódkę i pozwaną łączyła umowa o współpracy z 4 lutego 2013 r., której przedmiotem było określenie warunków nabywania od powódki przez pozwaną i jej partnerów towarów, ustalenie zasad rozprowadzenia towarów przez (...) sp. z o.o. oraz określenie zasad współpracy. Zgodnie z art. 12 umowy, wynikające z niej prawa i obowiązki mogły być przenoszone na osoby trzecie jedynie za zgodą drugiej strony, wyrażoną na piśmie pod rygorem nieważności.

Na mocy umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. (...) sp. z o.o. zbyła 31 marca 2014 r. na rzecz (...) sp. z o.o. prawa i obowiązki wynikające z zawartej z (...) sp. z o.o. umowy. (...) sp. z o.o. wyraziła zgodę na przejęcie praw i obowiązków wynikających z umowy przez (...) sp. z o.o. Umowę podpisali: S. N., jako prokurent (...) sp. z o.o., a w imieniu (...) sp. z o.o. P. H., który otrzymał pełnomocnictwo od S. N. występującego jako członek zarządu (...) sp. z o.o.

Umowę cesji przygotowała pozwana, a następnie przekazano ją do jej działu prawnego, gdzie zweryfikowano reprezentację osób podpisujących umowę ze strony (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o., zgodnie z dokumentami rejestrowymi. Pracownik działu prawnego (...) sp. z o.o. A. B. nie posiadała informacji, aby podpisy na umowie cesji zostały sfalszowane. Nie uzyskała także informacji o tym, aby umowa cesji została zawarta niewłaściwie.

Umowy cesji wierzytelności w odniesieniu do (...) sp. z o.o. są zawierane bardzo często.

30 maja 2014 r. (...) sp. z o.o. otrzymała zawiadomienie o przelewie na rzecz (...) sp. z o.o. wierzytelności w wysokości 846 479,85 zł wynikających z faktur wystawionych przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. W powiadomieniu tym poinformowano (...) sp. z o.o., że płatności powinny zostać dokonane na rzecz (...) sp. z o.o. Powiadomienie to podpisał S. N., jako prokurent (...) sp. z o.o.

Wezwaniem do zapłaty z 11 marca 2015 r. (...) sp. z o.o. wezwała (...) sp. z o.o. do zapłaty na jej rzecz kwot wynikających z wystawionych uprzednio faktur VAT.

W odpowiedzi na wezwanie (...) sp. z o.o. wskazała, że uregulowała wszelkie kwoty wynikające z tychże faktur na rzecz powódki przedstawiając stosowne potwierdzenia.

W odpowiedzi (...) z o.o. zwróciła uwagę, że (...) sp. z o.o. dokonała wpłat na jej rzecz tylko w części, gdyż część z nich dokonano na rachunek bankowy nie będący rachunkiem bankowym (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. wskazała, że powodem wpłaty na rachunek należący do (...) sp. z o.o. była umowa cesji praw i obowiązków wynikających z umowy o współpracy handlowej między stronami.

(...) sp. z o.o. wystąpiła do (...) sp. z o.o. z prośbą o wstrzymanie wpłat ze względów na jej reorganizację i zmiany w systemie informatycznym. (...) sp. z o.o. wskazała, że nie mogła wstrzymać wpłat, dlatego część z nich dokonano na rzecz (...) sp. z o.o.

10 lipca 2014 r. P. B. (1) skierował do (...) sp. z o.o. pismo, w którym wskazywał, że wszelkie umowy i porozumienia mające za przedmiot przeniesienie z (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. praw i obowiązków wynikających z kontraktów handlowych są nieważne.

W odpowiedzi na ww. pismo S. N., jako członek zarządu (...) sp. z o.o. wskazał, że P. B. (1) nie sprawował funkcji członka zarządu (...) sp. z o.o. 10 lipca i miał świadomość, że 25 czerwca 2014 r. na jego miejsce powołano nowego członka zarządu. Podniósł także, że nie władał językiem polskim.

W 2015 r. (...) sp. z o.o. wypowiedziała umowy swoim pracownikom, którzy zostali następnie zatrudnieni przez (...) sp. z o.o. Ponadto, przeniesiono część wyposażenia powodowej spółki do innej siedziby. Po przejściu pracowników do (...) sp. z o.o. wyposażenie magazynów nie zmieniło się. Jednocześnie, (...) sp. z o.o. kontynuowała współpracę z sieciami handlowymi, m.in. (...) sp. z o.o. w zakresie sprzedaży rowerów.

Następnie, (...) sp. z o.o. wypowiedziała umowy pracownikom, którzy zostali zatrudnieni w M. T. sp z o.o.

(...) sp. z o.o. wynajęła ten sam budynek magazynowo - biurowy przy ul. (...) w J., który zajmowała (...) sp. z o.o., a która wcześniej rozwiązała umowę najmu za porozumieniem stron. Po kilku miesiącach (...) sp. z o.o. rozwiązała umowę za 3-miesięcznym wypowiedzeniem.

Sąd okręgowy doszedł do wniosku, że powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu w całości. W pierwszej kolejności sąd I instancji zwrócił uwagę, że strony nie kwestionowały faktu dokonania przez pozwaną zapłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwot wskazanych w pozwie, jak i stanowisku modyfikującym powództwo, ani też zawarcia umowy cesji obejmującej wierzytelności dochodzone pozwem. Tym nie mniej, wskazał, iż powódka wywodziła, że umowa ta jest nieważna i z tego względu spełnienie świadczenia przez pozwaną na rzecz (...) sp. z o.o. nie spowodowało zwolnienia jej z zobowiązania.

Odnosząc się kolejno do stanowiska i twierdzeń powódki wskazujących na nieważność umowy cesji, sąd meriti wskazał, że strona powodowa podniosła, iż pozwany nie sprzeciwił się cesji, mimo, że dokonano jej na rzecz spółki, której członkiem zarządu oraz współnikiem co do 90% udziałów jest ta sama osoba, która u powódki była współnikiem mniejszościowym i prokurentem. Sąd meriti stwierdził, że żaden przepis prawa nie zobowiązuje pozwanej do dokonywania szczegółowej analizy stosunków wewnętrznych cesjonariusza i cedenta. Dodał, że nawet, gdyby takiej analizy dokonał, to sam fakt określonej proporcji udziałów w spółce kapitałowej nie oznacza automatycznie nieważności umowy cesji i nie pozwałaby (...) sp. z o.o. na kwestionowanie jej skuteczności.

Sąd okręgowy nie podzielił twierdzenia powódki co do tego, że pozwana z analizy sprawozdań finansowych powódki złożonych do akt rejestrowych powinna wywieść wniosek, iż dokonanie cesji miało służyć pokrzywdzeniu wierzycieli powódki, tj. Skarbu Państwa. Wskazał, że w razie dokonania czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli, to wierzycielom służy prawo zaskarżenia tej czynności na podstawie przepisów o skardze pauliańskiej. W tym zakresie wyjaśnił, że czynność dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli może zatem być bezskuteczna, ale nie jest nieważna i wywołuje skutki tak długo, jak długo żaden z wierzycieli jej nie zaskarży, a dopóki sąd konstytucyjnym wyrokiem nie orzeknie

o jej bezskuteczności. Dlatego też, sąd I instancji stwierdził, że gdyby pozwana doszła do wniosku, że umowa cesji miała służyć pokrzywdzeniu wierzycieli, to nie byłby to powód dla którego jednocześnie mogłaby kwestionować skuteczność umowy cesji. Poza tym, zdaniem sądu okręgowego, twierdzenie (...) sp. z o.o., że czynności dokonano w celu pokrzywdzenia wierzycieli pozostają nieudowodnione jedynie w sferze twierdzeń, a nie faktów mogących się stać podstawą rozstrzygnięcia. Jednocześnie, sąd okręgowy nie podzielił stanowiska powódki, która akcentuje niecodzienny charakter działań (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., a które jej zdaniem powinny zwrócić uwagę (...) sp. z o.o. w świetle sprzedaży wszystkich udziałów powódki obywatelowi B. i objęcia przez niego funkcji członka zarządu. Sąd zważył, że taki niecodzienny charakter działań nie zwrócił uwagi i nie nasunął wątpliwości nawet pełnomocnikowi powódki, który w niniejszym postępowaniu legitymuje się pełnomocnictwem udzielonym przez tego właśnie obywatela B. - U. A.. Zdaniem sądu I instancji, sama okoliczność, że członek zarządu powodowej spółki nie jest obywatelem polskim nie czyni jego działań sprzecznymi z polskim prawem.

Odnosząc się zaś do twierdzenia powódki, iż cesja wierzytelności była elementem przeniesienia całości przedsiębiorstwa na (...) sp. z o.o., co należy uznać za czynność prawną nieważną, a to z uwagi na brak zachowania przewidzianej prawem formy, sąd meriti wskazał, że nie można przyjąć, aby doszło do zbycia przedsiębiorstwa. Wyjaśnił, że co prawda z przesłuchanych w toku procesu zeznań świadków wynika, iż istotnie znaczną część majątku powódki, w tym wierzytelności, przeniesiono na (...) sp. z o.o. Jednakże, w ocenie sądu okręgowego, było to działanie mające na celu uniemożliwienie, czy utrudnienie wierzycielom (...) sp. z o.o. zaspokojenie się z jej majątku, co też akcentuje sama powódka. Dlatego też, sąd uznał, że wierzyciele mogą korzystać z instytucji skargi pauliańskiej i dochodzić zaspokojenia swoich roszczeń z majątku formalnie przysługującego obecnie (...) sp. z o.o. Tym nie mniej, nie sposób wysnuć z tego wniosku o nieważności umowy cesji.

Niezależnie od powyższego, sąd okręgowy zważył, że w zakresie wpłat dokonywanych na rzecz (...) sp. z o.o. pozwaną A. polska sp. z o.o. chroniła dobra wiara wynikająca z art. 515 k.c. Sąd wyjaśnił, że przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem, a nabywcą wierzytelności. Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, sąd I instancji wskazał, że według art. 515 zd. 1 k.c., jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Sąd wskazał, że znaczenie tego przepisu przejawia się wówczas, gdy zbywca, powołując się na niedojście przelewu do skutku, żąda od dłużnika spełnienia świadczenia jako nadal jego wierzyciel i uzasadnia on oddalenie żądania zbywcy, jeżeli dłużnik spełnił już świadczenie do rąk rzekomego nabywcy, a spełnienie nastąpiło w warunkach określonych tym przepisem. Sąd I instancji przytoczył, że powodem oddalenia jest zwolnienie dłużnika z zobowiązania, bowiem z art. 515 zd. 1 k.c. wynika, iż jeśli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, to jego zobowiązanie wygasa, choćby umowa przelewu była nieważna lub pozbawiona skutków prawnych - chyba że w chwili spełnienia świadczenia wiedział on o jej nieważności lub nieskuteczności. W tym miejscu sąd meriti zaznaczył, że powódka w żaden sposób nie wykazała w ramach niniejszego postępowania, aby pozwana, a dokładniej - osoby uprawnione do jej reprezentacji - miały wiedzę o ewentualnej nieważności umowy przelewu w chwili spełnienia świadczeń z poszczególnych faktur. Zdaniem sądu, okoliczność ta wynika wprost z w pełni wiarygodnych zeznań świadka A. B.. Sąd okręgowy uznał, że za okolicznością, iż pozwana dokonywała zapłat na rzecz nabywcy wierzytelności, tj. (...) sp. z o.o. w dobrej wierze, jest to, że świadek A. B. wskazała, iż przed wyrażeniem zgody na zawarcie umowy cesji zweryfikowano, czy osoby składające podpisy na umowie cesji były do tego uprawnione na podstawie akt rejestrowych Krajowego Rejestru Sądowego. Ponadto, zdaniem sądu I instancji, należy mieć na względzie, że pozwana nie miała podstaw do podważania uprawnień do złożenia podpisów przez te osoby. Szczególnie, że jak podkreślił sąd, nie istnieje norma prawna, która wymagała by od strony pozwanej, aby dokonywała bardzo szczegółowych badań sytuacji spółek zawierających umowę cesji, przed wyrażeniem na nią zgody. Jak uznał sąd I instancji, tego faktu nie dowodzi ponadto pismo wystosowane do pozwanej przez pełnomocnika powódki J. C. z 10 lipca 2014 r. Zdaniem sądu, okoliczność, że podpisała je osoba, która w tym czasie nie pełniła już funkcji członka zarządu wywołuje poważne wątpliwości co do wiarygodności i autentyczności tego dokumentu, a także rzeczywistego celu jego przygotowania i przesłania do pozwanej. Dlatego też, ostatecznie, Sąd uznał, że

pozwana skutecznie dokonała zapłaty za faktury objęte pozwem na rzecz nabywcy wierzytelności, tj. (...) sp.z o.o. Jedynie na marginesie sąd okręgowy podniósł, że składane przez powódkę wnioski dowodowe w niniejszej sprawie sprowadzały się do przesłuchania pracowników powodowej spółki oraz wskazania dokumentów pochodzących od organów państwowych, w tym korespondencji wskazujących na to, że w powodowej spółce dochodziło do czynów przestępczych. Sąd I instancji doszedł do wniosku, że postawa powódki w niniejszym postępowaniu miała charakter poszukiwania dowodów, które mogłyby wpłynąć na ewentualne, korzystne dla niej rozstrzygnięcie. Sąd okręgowy zwrócił jednak uwagę, przedmiotem niniejszej sprawy było to, czy pozwana spółka zobowiązana jest względem powódki do spełnienia świadczenia z faktur VAT wystawionych przez stronę powodową, mimo uprzedniego faktu spełnienia świadczenia na rzecz (...) sp. z o.o., która przejęła na mocy cesji prawa i obowiązki z umowy o współpracy wiążącej strony. Stwierdził, że mimo podjętej przez powódkę inicjatywy dowodowej, brak jest dowodów na to, aby pozwana wiedziała o prowadzonych wobec powódki postępowaniach kontrolnych, jak również o tym, aby umowa cesji była nieważna. Jednocześnie, sąd I instancji zważył, że zasądzenie zapłaconej już wcześniej przez pozwaną kwoty na rzecz spółki (...), ale tym razem na rzecz powódki, byłoby rażąco niesłuszne wobec niejasnych działań członków zarządu i byłych wspólników powodowej spółki. Sąd okręgowy wskazał, że wierzycielom powódki przysługuje wobec (...) sp. z o.o. roszczenie z art. 527 k.c., zaś samej powódce mogą przysługiwać ewentualne roszczenia odszkodowawcze wobec osób sprawujących funkcje w (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., zarówno na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego, jak i Kodeksu spółek handlowych.

Apelacją z 22 października 2018 r. zaskarżono przedmiotowy wyrok w całości, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 108 k.c. w zw. z art. 109¹ k.c., art. 515 k.c., na płaszczyznach wskazanych w petitum i jej uzasadnieniu, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację z 27 lutego 2019 r. pozwana wniosła o oddalenie apelacji i rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Sąd apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Postępowanie apelacyjne toczy się według przepisów Rozdziału I „Apelacja”, Działu V „Środki odwoławcze”, Tytułu VI „Postępowanie”, Księgi pierwszej „Proces”, Części pierwszej „Postępowanie rozpoznawcze” w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1469, dalej jako ZmKPC19), gdyż pozwany wniósł apelację 22 października 2018r. (k. 5559). Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 4 ZmKPC19 do rozpoznania środków odwoławczych wniesionych i nierozpoznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (czyli przed dniem 7 listopada 2019 r.), stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 ZmKPC19, w brzmieniu dotychczasowym.

Na podstawie art. 382 k.p.c. sąd apelacyjny uzupełnia ustalenia sądu I instancji w następującym zakresie:

Umowa o współpracę z 4 lutego 2013 r. między (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. przewidywała następujące postanowienia:

Artykuł 1: Przedmiot Umowy: Przedmiotem Umowy jest ustalenie warunków nabywania przez A. oraz jej Partnerów od Sprzedawcy towarów, ustalenie zasad rozprowadzania przez A. towarów w należącej do niej sieci sklepów oraz określenie pozostałych zasad współpracy.

Artykuł 2: Załączniki do Umowy: Integralną część Umowy stanowią następujące załączniki: 1) Załącznik nr 1 – Umowa o świadczenie usług logistycznych; 2) Załącznik nr 2 – Dostawy towarów do sklepów; 3) Załącznik nr 3 – Procedura Reklamacyjna; 4) Załącznik nr 4 – Produkty ze znakiem towarowym A. (...); 5) Załącznik nr 5 – Umowa o przekazywaniu faktur u innych danych w formie elektronicznej; 6) Załącznik nr 6 – Cennik (...)”

Artykuł 10: Czas obowiązywania Umowy: Umowa jest zawarta na okres 1 r., począwszy od 1.01.2013 r. do 31.12.2013 r., i zastępuje ona wszystkie dotychczasowe umowy i porozumienia (ust. 1). W przypadkach braku wyraźnego wypowiedzenia Umowy do 31.12.2013 r. Umowa wraz ze wszystkimi załącznikami zostanie przedłużona do czasu podpisania nowej umowy, jednakże nie dłużej niż do 31.03.2014 r. Jeżeli w 2014 r. zostanie zawarta nowa umowa od 01.01.2014 r. będą obowiązywać warunki handlowe określone na rok 2014 (ust. 2). Jeżeli do 31.03.2013 r. nie zostanie zawarta nowa umowa, to dotychczasowy stosunek zobowiązaniowy wygaśnie, a Strony zaprzestaną współpracy handlowej (ust. 3) (umowa wraz z załącznikami k. 248-280)

Na podstawie umowy o współpracę z 4 lutego 2013 r. (...) sp. z o.o. wystawiła na rzecz (...) sp. z o.o. faktury VAT z tytułu sprzedaży towarów na łączną kwotę 819 501, 51 zł, tj.

1. fakturę VAT nr (...) z 13 marca 2014 r. na 58 289,70 zł, z terminem płatności na 17 kwietnia 2014 r., która uiszczona na rzecz (...) sp. z o.o. – 5 sierpnia 2014 r. (k. 115, k. 424-425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);
2. fakturę VAT nr (...) z 17 marca 2014 r. na 25 977,60 zł, z terminem płatności na 21 kwietnia 2014 r, skorygowaną fakturą z 16 czerwca 2014 r., nr 14- (...), do 21 710, 30 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 116 -117, k. 424-425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r.
3. fakturę VAT nr (...) z 17 marca 2014 r. na 25 977,60 zł, z terminem płatności na 21 kwietnia 2014 r, skorygowaną fakturą z 16 czerwca 2014 r., nr 14- (...), do 1905, 70 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 116 -117, k. 424-425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r.
4. fakturę VAT nr (...) z 20 marca 2014 r. na 65 295,78 zł, z terminem płatności 24 kwietnia 2014 r., skorygowaną fakturą z 27 maja 2014 r. o nr 14- (...) do 63 753, 36 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 118-119, k. 425), objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r.
5. fakturę VAT nr (...) z 25 marca 2014 r. na 58 693,14 zł, z terminem płatności na 29 kwietnia 2014 r., skorygowaną fakturą z 16 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 56 914, 56 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 120 – 121, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);
6. fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. na 53,741,16 zł, z terminem płatności na 7 maja 2014 r., skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 51 273, 29 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 122-123, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);
7. fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. na 32 472,00 zł, z terminem płatności na 7 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 124, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);
8. fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. na 34 095,60 zł, z terminem płatności na 7 maja 2014 r., skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 33 064, 61 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 125-126, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);
9. fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. na 34 095,60 zł, z terminem płatności na 7 maja 2014 r., skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 22 064, 61 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 127-128, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);
10. fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. na 43 187,76 zł, z terminem płatności na 7 maja 2014 r., skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 41 848, 29 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 129-130, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);
11. fakturę VAT nr (...) z 2 kwietnia 2014 r. na 39 881,52 zł, skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 38 650, 09 zł, z terminem płatności na 7 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 131-132, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

12. fakturę VAT nr (...) z 3 kwietnia 2014 r. na 29 962,80 zł, z terminem płatności na 8 maja 2014 r., skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 29 046, 79 zł, uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 133, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

13. fakturę VAT nr (...) z 3 kwietnia 2014 r. na 43 187,76 zł, skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 41 848, 29 zł, z terminem płatności na 8 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 134-134, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

14. fakturę VAT nr (...) z 3 kwietnia 2014 r. na 43 187,76 zł, skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 41 848, 29 zł, z terminem płatności na 8 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 137, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

15. fakturę VAT nr (...) z 4 kwietnia 2014 r. na 34 095,60 zł, skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 33 053, 25 zł, z terminem płatności na 9 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 139-140, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

16. fakturę VAT nr (...) z 4 kwietnia 2014 r. na 36 531,00 zł; z terminem płatności na 9 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 141, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

17. fakturę VAT nr (...) z 4 kwietnia 2014 r. na 36 531,00 zł; z terminem płatności na 9 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 142, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

18. fakturę VAT nr (...) z 4 kwietnia 2014 r. na 33 045,18 zł, skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 32 857, 38 zł, z terminem płatności na 9 maja 2014 r., uiszczona na rzecz (...) sp. z o.o. – 5 sierpnia 2014 r. (k. 143-144 k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

19. fakturę VAT nr (...) z 9 kwietnia 2014 r. na 40 309,56 zł, skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o numerze 14- (...), do 39 375, 09 zł, z terminem płatności na 14 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 145-146, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

20. fakturę VAT nr (...) z 9 kwietnia 2014 r. na 53 741,16 zł, skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 51 273, 29 zł, z terminem płatności na 14 maja 2014 r., uiszczoną na rzecz (...) sp. z o.o. – 28 lipca 2014 r. (k. 147-148, k. 425); objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286);

21. fakturę VAT nr (...) z 9 kwietnia 2014 r. na 1 033,20 zł, skorygowaną fakturą z 13 czerwca 2014 r. o nr 14- (...), do 1001, 96 zł, z terminem płatności na 30 czerwca 2014 r., uiszczona na rzecz (...) sp. z o.o. – 5 sierpnia 2014 r. (k. 149-150, k. 425), objęta zawiadomieniem z 30 maja 2014 r. (k. 286).

Faktury (...) zostały objęte wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej z 15 kwietnia 2016 r., nadanym w urzędzie pocztowym w tym samym dniu. Posiedzenie pojednawcze odbyło się 4 sierpnia 2016 r. (wniosek k. 430-431, dowód nadania k. 432, protokół k. 433).

1 kwietnia 2014 r. (...) sp. z o.o. zawarła z (...) sp. z o.o., przy udziale (...) sp. z o.o., umowę nazwaną „umową cesji”.

Przy zawarciu tej umowy (...) sp. z o.o. (jako zbywca, przejmowany) była reprezentowana przez S. N., będącego jej prokurentem samoistnym w dacie zawarcia. Z kolei prezesem zarządu jednoosobowego spółki był P. B. (1), który pełnił tę funkcję do 25 czerwca 2014 r. Jego następcą został A. U. (umowa k. 285, odpis z krs k. 292-295, pełnomocnictwo k. 298).

Z kolei (...) sp. z o.o. (jako przejmujący) była reprezentowana przez pełnomocnika P. H., działającego na podstawie pełnomocnictwa z 1 kwietnia 2014 r. udzielonego przez spółkę, w której imieniu działał jako jej członek zarządu - S. N.. Pełnomocnictwo upoważniało do podpisania w imieniu spółki umowy cesji między (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. i

(...) sp. z o.o. obejmującej przejęcie przez (...) sp. z o.o. całości praw i obowiązków (...) sp. z o.o. wobec (...) sp. z o.o. (umowa k. 285, odpis krs k. 289-291, pełnomocnictwo k 296).

(...) sp. z o.o. umowa została podpisana przez I. K. zarządzenia (umowa k. 285 – odwrot).

W komparycji umowy wskazano: „zbywca zawarł z A. umowę handlową nr z dnia zwaną dalej (...) (pkt 1); „zbywca (określony w umowie jako sprzedawca) jest dłużnikiem A. w związku z realizacją umowy i pragnie przenieść całość praw i obowiązków wynikających z Umowy na przejmującego, a przejmujący pragnie przejąć całość tych praw i obowiązków (pkt 2)”.

W § 1 umowy: „Zbywca oświadcza, że z dniem 31 marca 2014 r. przenosi na przejmującego wszelkie prawa i obowiązki wynikające z Umowy, a przejmujący oświadcza, że z dniem 31 marca 2014 r. te prawa i obowiązki przejmuje i wstępuje na miejsce zbywcy jako sprzedawcy w umowie. W § 3 umowy postanowiono, że „zbywca oświadczył, że zrzeka się wszelkich roszczeń wobec A. przysługujących mu w związku z umową, jak i z dotychczasową współpracą”. W § 4 umowy wskazano, że „A. oświadcza, że wyraża zgodę na przejęcie całości praw i obowiązków wynikających z umowy przez przyjmującego”.

(umowa k. 285)

W dacie zawarcia umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. współnikami (...) sp. z o.o. byli: S. N. (10% udziałów) oraz M. M. (1) (90% udziałów), natomiast współnikami (...) sp. z o.o. - A. K. (10% udziałów) oraz S. N. (90% udziałów) (umowa k. 285, odpis krs k. 289-291, pełnomocnictwo k 296).

Projekt umowy cesji został sporządzony przez (...) sp. z o.o. Jej celem było przeniesienie na (...) sp. z o.o. wierzytelności (...) sp. z o.o., które jej przysługiwały na podstawie wystawionych faktur na rzecz A. Polska sp. zo.o. (zeznania świadka A. B. k. 468).

Pismem z 30 maja 2014 r. (...) sp. z o.o. zawiadomiła (...) sp. z o.o., zawarta została z (...) sp. z o.o. umowa sprzedaży wierzytelności w wysokości 846.479,85 zł wynikających z faktur, które zostały wystawione przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. W zawiadomieniu wymieniono wszystkie faktury będące przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Podano, że płatności powinny zostać dokonane na rzecz (...) sp. z o.o. Zawiadomienie podpisał S. N. jako prokurent (...) sp. z o.o. (pismo k. 286)

Przedmiot umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. obejmował wierzytelności wymienione w zawiadomieniu z 30 maja 2014 r. (zeznania świadka A. B. k. 468).

Umowa cesji z 1 kwietnia 2014 r. została podpisana przez przedstawiciela (...) sp. z o.o. – 22 lipca 2014 r. (pismo z 6 lipca 2015 r. k. 173-174, zeznania świadka A. B. k.464-467)

Pismem datowanym na 2 czerwca 2014 r. S. N., działając jako prokurent (...) sp. z o.o., zwrócił się do (...) Sp. z o.o. o wstrzymanie wszelkich płatności wynikających z wystawionych przez (...) sp. z o.o. faktur za dostarczony towar, aż do momentu wpisania w system A. spółki (...) sp. z o.o. jako kontrahenta w miejsce (...) Sp. z o.o.. Zmiana podmiotu miała wynikać z zawarcia umowy cesji. (pismo k. 176)

W wiadomości mailowej z 10 czerwca 2014 r. R. K. zwrócił się do (...) sp. z o.o. w wstrzymanie dokonywania przelewów z tytułu faktur wystawionych przez (...) sp. z o.o. na dotychczasowy rachunek bankowy, wskazany przez (...) sp. z o.o. (korespondencja mailowa k. 287-288)

(...) sp. z o.o. dokonała płatności za część wystawionych przez (...) sp. z o.o. faktur 10 czerwca 2014 r. i 1 lipca 2014 r. na rachunek bankowy należący do (...) Sp. z o.o. o numerze (...). Rachunek ten był używany wcześniej do regulowania należności przez (...) sp. z o.o. w ramach współpracy z (...) Sp. z o. o. Wskazany rachunek bankowy został zamknięty 10 czerwca 2014 r. przez S. N.. Na wskazany rachunek bankowy nie wpłynęły należności od (...) sp. z o.o. zleczone

przelewem z 10 czerwca 2014 r. i z 1 lipca 2014 r.. (historia rachunku k. 102v, wydruk z sytemu bankowego k. 164-167, zaświadczenie k. 178).

Prokura dla S. N. na rzecz (...) sp. z o.o. została odwołana 25 czerwca 2014 r. (pismo k. 300)

Pismem z 10 lipca 2014 r., załączonym do pism z 11 lipca 2014 r., oraz do pisma z 16 lipca 2014 r. (nadanych odpowiednio przesyłką kurierską 11 lipca 2014 r. oraz pocztą 16 lipca 2014 r.) zawiadomiono (...) sp. z o.o., że wszelkie umowy i porozumienia mające za przedmiot przeniesienie z (...) sp.z o.o. na (...) sp. z o.o. praw i obowiązków wynikających z kontraktów handlowych są nieważne, a w szczególności dotyczy to kontraktu zawartego z (...) sp. z o.o. Wniesiono o „wstrzymanie współpracy z firmą (...) sp. z o.o. do czasu wyjaśnienia/uregulowania sytuacji”. Wyjaśniono m.in., że: między (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. doszło „do zawarcia szeregu umów przenoszących aktywa i pasywa oraz personel (pracowników) do spółki (...) sp z o.o. w wyniku czego spółka ta de facto przejęła od (...) sp. z o.o. całość przedsiębiorstwa. Pomimo zarejestrowanych różnych adresów spółek (...) sp. z o.o. przejęła również pomieszczenia zajmowane dotychczas przez (...) sp. z o.o., tj. budynek/magazynowy w J.”. Podkreślono również: „Jak wynika z art. 75¹ § kodeksu cywilnego zbycie lub wydzierżawienie przedsiębiorstwa albo ustanowienie na nim użytkowania powinno być dokonane w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi. (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. nie została zawarta formalna umowa zbycia przedsiębiorstwa w wymaganej formie. W konsekwencji całość umów mających prowadzić do przeniesienia całego istotnego majątku (...) sp. z o.o. do (...) sp. z o.o. obarczona jest nieważnością”. Ponadto podano, że „dokumenty mające prowadzić do przeniesienia praw i obowiązków na spółkę (...) sp. z o.o. zostały podpisane przez pana S. N. reprezentującego z jednej strony spółkę (...) sp. z o.o. w charakterze prokurenta, z drugiej zaś strony spółkę (...) w charakterze członka zarządu”, „działanie S. N. jako prokurenta (...) sp. z o.o. oraz członka zarządu (...) sp. z o.o. naruszyło zasadę wynikającą z art. 108 k.c., zgodnie z którą pełnomocnik nie może być drugą stroną czynności prawnej, której dokonywa w imieniu mocodawcy, chyba że co innego wynika z treści pełnomocnictwa albo ze względu na treść czynności prawnej wyłączona jest możliwość naruszenia interesów mocodawcy”. Wskazano, że „z treści czynności prawnej ustanawiającej pana S. N. prokurentem spółki (...) sp. z o.o. nie wynika, aby mocodawca dopuścił się reprezentowania drugiej strony czynności prawnej (weryfikacja tego faktu może być dokonana na podstawie dokumentów KRS spółki)”. Podkreślono również, że „niewątpliwie w danej sytuacji doszło do naruszenia interesu (...) sp. zo.o., ponieważ zbycie praw i obowiązków na (...) sp. z o.o. nastąpiło bez należytego wynagrodzenia na rzecz zbywcy”. Dodatkowo podano, że: „z chęci dopełnienia analizy stanu faktycznego dodam, że prokura zgodnie z art. 109¹ k.c. jest pełnomocnictwem, tym samym do prokury mają zastosowanie przepisy o pełnomocnictwie w zakresie, w jakim nie są wyłączone przez przepisy szczegółowe opisujące prokurę”. Wskazano, że wszelkie umowy z udziałem (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o., w których obie spółki reprezentował S. N. w charakterze odpowiednio prokurenta oraz członka zarządu obarczone są nieważnością. Pismo to podpisał P. B. (1), jako jedyny członek zarządu uprawniony do reprezentacji (...) sp. z o.o. Do pisma załączono wydruk informacji z KRS (pismo k 179, k. 180 - 186).

Z pełnego odpisu KRS – (...) sp. z o.o. wynika, że P. B. (1) został wpisany, jako członek zarządu spółki (prezes zarządu), 14 maja 2011 r. wykreślony zaś 14 lipca 2014 r.

(odpis krs k. 292-294).

Pismem datowanym na 24 lipca 2014 r. G. M., M. M. (1) i A. A. (1) zawiadomili (...) sp. z o.o., że S. N. działający jako prokurent (...) sp. z o.o. i członek zarządu (...) sp. z o.o., dopuścił się przewłaszczenia ze szkodą dla nich. W treści pisma wskazano, że zapłata faktur za dostawę rowerów na rzecz firmy (...) sp. z o.o. może stanowić zapłatę na rzecz podmiotu nieuprawnionego. W razie wątpliwości poproszono o kontakt z kancelarią (...) sp. k. (pismo k. 187).

Pismem datowanym na 24 lipca 2014 r. G. M., M. M. (1), A. A. (1) zwrócili się do (...) Sp. z o.o. z informacją, że spółka może otrzymać list podpisany przez U. A., w którym będzie on wskazywać, że wszelkie informacji o nieważności cesji są nieprawdziwe, przy czym list ten może zostać sfalszowany. W piśmie wskazano, że S. N. również może się kontaktować z nimi i namawiać do zapłaty należności na rzecz spółki (...) sp. z o.o. Ponadto zawiadomiono (...) sp. z o.o., m.in. że w przypadku dokonania płatności za towary na rzecz G., środki powinny zostać zwrócone do (...) sp. z o.o., natomiast

pozostałe płatności powinny zostać wstrzymane do czasu rozstrzygnięcia sprawy ważności umów transeferujących wierzytelności z (...) sp. z o.o. do (...) sp. z o.o. (pismo k. 189).

Pismem datowanym na 4 sierpnia 2014 r. S. N., jako członek zarządu (...) sp. z o.o., udzielił odpowiedzi na pismo (...) sp. z o.o. W piśmie tym wskazano: „dziękujemy za poinformowanie nas o piśmie radcy prawnego J. C.. Jesteśmy zaskoczeni tym pismem oraz pismem, które radca prawny J. C. przesłał w załączeniu. Chcemy wyjaśnić tę sprawę jak najszybciej, tym bardziej, że obawiamy się, iż nie możemy wykluczyć, że zostało tu popełnione przestępstwo przez autora przedmiotowego listu, który państwo otrzymaliście. Poinformowaliśmy o tym spółkę (...) sp. z o.o. oraz jej zarząd w celu umożliwienia im wyjaśnienia sprawy i podjęcia stosownych działań, w tym kontakty z państwem w tej sprawie. Na Państwa życzenie pokażemy wszelkie dokumenty stwierdzające, iż treść odebranego przez państwa pisma nie opisuje prawdy. Pan P. nie jest członkiem zarządu i nie był członkiem zarządu (...) sp. z o.o. w dniach 10 – 11 lipca 2014 r. Proszę o zapoznanie się z załączonym dokumentem stanowiącym informację z Krajowego Rejestru Sądowego odnośnie spółki (...) sp. z o.o. Wskazuje on, iż dane zawarte w odebranym przez Państwa piśmie są nieaktualne i nieprawdziwe. Jesteśmy w posiadaniu dokumentów, które wskazują na to, iż Pan P. miał wiedzę o zmianach w (...) sp. z o.o., które dokonały się 25 czerwca 2014 r. w tym powołaniu nowego członka zarządu na jego miejsce. Sprawdzimy, jak to się stało, iż takie pismo otrzymaliście państwo od Pana J. C.. Podejrzewamy, że przedstawione pismo może nie być prawdziwe. Pan P. nie włada i nigdy nie władał językiem polskim, a przedstawione pismo jest wyłącznie w języku polskim. Nie jest opatrzone żadną pieczęcią spółki ani imienną ani nie jest w oryginale, przez co mamy wątpliwości odnośnie autentyczności pisma i podpisu. Nie wiemy w jakiej formie i od kogo zlecenie otrzymał radca prawny J. C., natomiast, pismo, które załączył wzbudza naszą wątpliwość. Postaramy się, aby w najbliższych dniach otrzymali państwo pismo wyjaśniające od (...) sp. z o.o. (pismo k. 297 – 302)

(...) sp. z o.o. zapłaciła na rzecz (...) sp. z o.o. wszystkie należności z faktur wystawionych przez (...) sp. z o.o. zgodnie z umową z 1 kwietnia 2014 r., z tym że 28 lipca 2014 r. (...) sp. z o.o. przelał na rzecz (...) sp. z o.o. 670 785, 29 zł za faktury VAT wystawione przez (...) sp. z o.o., a pozostałą kwotę – 5 sierpnia 2014 r. (okoliczność bezsporna – przyznana przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie 27 października 2022 r.).

W piśmie datowanym na 6 lipca 2015 r. A. Polska sp. o.o. do (...) sp. z o.o. wskazano, że powodem dokonania płatności za faktury wystawione przez (...) sp. z o.o. na różne rachunki bankowe był fakt zawarcia umowy cesji. (pismo 6 lipca 2015 r. k. 173-174)

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z 11 marca 2015 r. (...) sp. z o.o. wskazało, że faktura nr (...) z 4 kwietnia 2014 r. nie zostały uregulowane na rzecz M. – Polska z uwagi na odmowę przyjęcia towaru przez A.. (pismo k. 163)

Postanowieniem Prokuratora Apelacyjnego w B. z 30 lipca 2013 r. (Ap V DS. 25/12) nakazano (...) sp. z o.o. wydanie rzeczy, w tym dokumentacji dotyczącej transakcji sprzedaży rowerów w okresie od stycznia 2011 r. do maja 2012 r. przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano, że przedmiotem przestępstwa usuwania towarów spod obrotu celnego były sprowadzone z Chińskiej Republiki Ludowej rowery wprowadzane następnie na rynek wewnętrzny za pośrednictwem (...) sp. z o.o., co powoduje konieczność zabezpieczenia dokumentacji na potrzeby postępowania karnego (postanowienie k. 458-460).

Według zgodnego oświadczenia pełnomocników obu stron rowery, których sprzedaż nastąpiła na podstawie faktur objętych niniejszym sporem, nie jest objęta przedmiotem postępowania karnego (protokół rozprawy z 27 października 2022 r.).

U. A. został powołany na członka zarządu (...) sp. z o.o. – 25 czerwca 2014 r., natomiast jego wpis do rejestru nastąpił – 14 lipca 2014 r. (dokumenty k. 296-302).

Art. 382 k.p.c. upoważnia sąd drugiej instancji do zmiany lub uzupełnienia ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego, także niezależnie od podniesionych zarzutów procesowych przez apelującego (zob. wyrok TK z dnia 11 marca 2003 r., SK 8/02). Uzupełnienie ustaleń faktycznych było konieczne, gdyż dotyczą one faktów istotnych dla rozstrzygnięcia

sprawy co do istoty na płaszczyźnie przedmiotu procesu (art. 227 k.p.c.). O prawidłowym zastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tego zastosowania (zob. wyrok SN z 28 lutego 2013 r., III CSK 147/12). Uzupełniając ustalenia faktyczne sąd apelacyjny oparł się na dowodach z dokumentów obejmujących treści niekwestionowane przez żadną ze stron, które wobec braku dowodów przeciwnych i korespondowania z innymi dowodami, należało uznać za wiarygodne. Taki walor posiadają również zeznania świadka A. B.. Fakty przez nią powołane, a uzupełnione w stanie faktycznym, nie były zaprzeczone przez strony. Ustalone określone fakty sąd apelacyjny uznał za przyznane obie strony (art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Zmieniono ustalenia faktyczne dotyczące daty powołanie A. U. na członka zarządu, gdyż nie doszło do tego 14 lipca 2014 r. – jak wskazał sąd okręgowy (jest to data wpisu do rejestru KRS), lecz 24 czerwca 2014 r., co wynika z dokumentów przedstawionych przez pozwanego.

W pozostałym zakresie sąd apelacyjny podziela ustalenia faktyczne sądu okręgowego i przyjmuje je za własne oraz akceptuje rozważania prawne tego sądu w części niezakwestionowanej w uzasadnieniu poniżej.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego:

Zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. są trafne w części dotyczącej pkt 2 lit. a) ppkt ii, iii, iv, v, vii apelacji. Z tej przyczyny sąd apelacyjny uzupełnił i doprecyzował określone fakty, z zastrzeżeniami, jak poniżej.

Nie ma racji powód twierdząc, że sąd okręgowy wadliwie ustalił, iż na mocy umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. (...) sp. z o.o. zbyła z dniem 31 marca 2014 r. na rzecz spółki (...) sp. z o.o. prawa i obowiązki wynikające z zawartej z (...) sp. z o.o. umowy. (...) sp. z o.o. wyraziła zgodę na przejęcie praw i obowiązków wynikających z umowy przez (...) sp. z o.o. (pkt 2 lit. a ppkt i apelacji). Przytoczona rekonstrukcja faktów została ujęta zgodnie z § 1 i 3 umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. Odwołanie się do umowy z (...) sp. z o.o. dotyczyło umowy o współpracy z 2013 r. Wynika to wprost z zeznań świadka A. B., która przygotowała umowę cesji dotyczącą umowy o współpracę wiążącą strony. Umowa ta kompleksowo regulowała stosunki między stronami. W uzupełnieniu ustaleń faktycznych zrekonstruowano dostatecznie, że integralną częścią umowy o współpracę stanowiły również załączniki, które obejmujące inne umowy. Jednakże z zeznań świadka A. B. (radcy prawnego) wynika, że projekt umowy cesji został przygotowany przez (...) sp. z o.o., natomiast celem jej zawarcia było przeniesienie wierzytelności z faktur wymienionych w zawiadomieniu z 30 maja 2014 r.

Nie można zgodzić się z rozważaniami apelanta, że co do daty umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. (pkt 2 lit. a ppkt ii apelacji). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku posłużono się tą datą, jaką tą, która wynika z treści umowy. Nie ma jednak racji apelant, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy wykluczyć, że data ta została wpisana już na etapie przygotowania wzorca umowy przez (...) sp. z o.o., a podpisy osób reprezentujących strony cesji (tj. (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o.) zostały złożone w innym terminie. Nie ma dowodu, z których takie fakty wynikają, a apelant ich nie wskazuje. Bez wątpliwości zaś (...) sp. z o.o. wyraził zgodę na przelew wierzytelności dopiero - 22 lipca 2014 r., co wynika wprost z zeznań świadka A. B.. Należy odróżnić moment powstania stosunku prawnego między cedentem i cesjonariuszem, od momentu skuteczności przelewu zależnego od wyrażenia zgody na dokonanie cesji przez dłużnika, o których stanowią art. 509 § 1 in fine k.c. w zw. z art. 12 umowy o współpracy.

Twierdzenie apelanta, że sąd I instancji nie poczynił istotnego dla sprawy ustalenia o niezapłaceniu przez pozwanego całości kwot dochodzonych w sprawie (ani powodowi ani (...) sp. z o.o.) jest blankietowe, gdyż powód nie wskazał tych kwot oraz dowodów, z których one wynikają (pkt 2 lit. a ppkt iv apelacji). Tym niemniej, dostrzegając znaczenie tych faktów dla rozpoznania apelacji, sąd II instancji z urzędu szczegółowo uzupełnił ustalenia faktyczne.

Rację ma apelant, że sąd okręgowy nie poczynił ustalenia co do faktury VAT nr (...) na 43 187, 76 zł wymagalnej od 10 maja 2014 r. Jednak przedmiotowej faktury brak jest w materiale dowodowym. Nie można zatem ustalić faktów z niej wynikających. Pozwana wskazywała, że jej wystawienie było niezasadne, ponieważ powód nie odebrał towaru. Płatności tej nie obejmował również żaden z przelewów generowanych przez (...) sp. z o.o. Z dowodu w postaci zamówienia nr (...) (k. 499), nie można wywnioskować, aby zamówiony towar został odebrany. Z jego treści można jedynie wyprowadzić konkluzję, że planowana data dostawy miała nastąpić 24 marca 2014 r. Powód nie udowodnił, że

towar objęty tym zamówieniem został odebrany, natomiast pozwana wyraźnie temu zaprzeczyła. Nie wykazano zatem zasadności roszczenia co do 43 187, 76 zł. (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c.). Sąd okręgowy zasadnie zatem w tej części oddalił powództwo.

Odnosząc się do zarzutów prawa materialnego:

Nie jest słuszny zarzut naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 515 k.c. Według powoda sąd okręgowy dokonał błędnej wykładni umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r., gdyż w rzeczywistości w umowie nie określono jej przedmiotu, tzn. nie zostało wskazane, z jakiej umowy prawa i obowiązki mają podlegać przeniesieniu. Twierdzenie to apelant uzasadnia tym, że między stronami umowy de facto nie doszło do zawarcia jednej umowy o współpracę, a kilku odrębnych umów.

W świetle art. 509 k.c. przelew wierzytelności jest umową na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej, a przenoszona wierzytelność powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Tekst dokumentu – umowa cesji z 1 kwietnia 2014 r. - wprawdzie daje podstawy do wątpliwości w zakresie określenia jej przedmiotu, ze względu na brak opisu umowy, z której wierzytelności podlegają przelaniu. Przy ocenie dopuszczalności określenia przedmiotu cesji poprzez odwołanie się do zawartej uprzednio umowy handlowej, należy uwzględnić pogląd wyrażony przez SN w wyroku z 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98, według którego skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. W motywach powołanego wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że „(...) jako skuteczną trzeba traktować np. cesję wierzytelności z tytułu należności za zbycie określonych towarów, jak też wierzytelności - a raczej wymagalnych roszczeń - z tytułu najmu określonej rzeczy lub lokalu. Przyjmuje się, że w tych wypadkach wprawdzie wierzytelności nie są dokładnie oznaczone, ale są oznaczalne, gdyż można je określić za pomocą analizy treści stosunków obligacyjnych, z których wynikają.”

Z podobną sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Wprawdzie w komparacji umowy wskazano: „zbywca zawarł z A. umowę handlową nr z dnia zwaną dalej (...) (pkt 1) oraz że „zbywca (określony w umowie jako sprzedawca) jest dłużnikiem A. w związku z realizacją umowy i pragnie przenieść całość praw i obowiązków wynikających z Umowy na przejmującego, a przejmujący pragnie przejąć całość tych praw i obowiązków (pkt 2)”, to nie powinno budzić wątpliwości, że umowa cesji z 1 kwietnia 2014 r. dotyczyła umowy o współpracę z 2013 r. co wynika wprost z zeznań świadka A. B.. Umowy, na które powołuje się powód, to załączniki do umowy o współpracę, ustalone w stanie faktycznym. W art. 2 umowy o współpracę zostało wskazane, że umowa o świadczenie usług logistycznych, dostawa towarów do sklepów, procedura reklamacyjna, produkty ze znakiem towarowym A., umowa o przekazaniu faktur i innych danych w formie elektronicznej stanowią integralną część umowy o współpracy. A w kontekście art. 1 umowy o współpracę uzasadnione jest twierdzenie, że jej celem było kompleksowe uregulowanie zasad współpracy między stronami. Zawarcie umowy składającej się z kilku odrębnych druków nazywanych umowami jest dopuszczalne i często spotykane w praktyce obrotu gospodarczego. Należy również zaznaczyć, że oprócz twierdzenia, że strona pozwana dołączyła do odpowiedzi na pozew inne umowy zawarte między stronami, apelant nie wskazał na inne okoliczności, które miałyby świadczyć o zawarciu dodatkowych umów. Podkreślić trzeba, że projekt umowy przygotował (...) sp. z o.o., natomiast z zeznań świadka A. B. należy wyprowadzić wniosek, że jej celem było przeniesienie wierzytelności z faktur sprzedaży rowerów wystawionych przez (...) sp. z o.o., następnie wymienionych w zawiadomieniu z 30 maja 2014 r. Świadek ten pracowała w dziale prawnym pozwanej i była odpowiedzialna za przygotowanie wzorca tej umowy oraz następnie badała dopuszczalność wyrażenia przez pozwaną zgody na dokonanie cesji, zatem posiadał stosowaną wiedzę o rzeczywistych intencjach stron. Biorąc pod uwagę szerszy kontekst sytuacji spółki (...) sp. z o.o., jej powiązań z (...) sp. z o.o. i sekwencję działań S. N., to celem umowy cesji było przeniesienie ze spółki, której groziły zajęcia egzekucyjne, wierzytelności na nowy podmiot.

W § 1 umowy cesji wskazano, że jej przedmiotem jest „przeniesienie wszystkich praw i obowiązków”. Podkreślić trzeba, że kodeks cywilny, nie zna takiej umowy cesji. Natomiast w obrocie gospodarczym powszechnie spotykane są takie klauzule umowne. Należy je zatem rozważać należy w płaszczyźnie przelewu wierzytelności (art. 509 k.c.) i przejęcia długu (art. 519 § 1 k.c.). Ponieważ w sprawie – z przyczyn już wyżej szczegółowo przedstawionych – ustalono, że strony przez zawarcie umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r., miały na celu przelew określonych wierzytelności, natomiast

zgoda pozwanego była wymagana ze względu na § 12 umowy o współpracę, to nie wchodzi w grę przejęcie długu, o którym stanowi art. 519 § 1 k.c. Tym niemniej, na płaszczyźnie niniejszych rozważań istotne jest to, że celem umowy z 1 kwietnia 2014 r. był przelew wierzytelności.

Trafny jest zarzut naruszenia art. 108 k.c. w zw. z art. 109¹ § 1 k.c., z tym że w powiązaniu o niewyartykułowanymi w apelacji podstawami z art. 103 § 1 k.c. i art. 58 § 1 k.c.

W związku z tym zarzutem sąd odwoławczy powziął wątpliwości co do ważności umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r.

Z tej przyczyny postanowieniem z 3 września 2020 r. przedstawiono do rozstrzygnięcia SN następujące zagadnienie prawne: „Czy ważna jest umowa przelewu zawarta pomiędzy dwoma spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością, jeżeli jedną spółkę reprezentuje pełnomocnik ustanowiony przez członka zarządu jednoosobowego zarządu pierwszej spółki, który jednocześnie reprezentuje drugą spółkę jako jej prokurent?”.

W odpowiedzi na pytanie prawne SN podjął 12 stycznia 2022 r., III CZP 24/22 uchwałę, zgodnie z którą: „Do umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy dwiema spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością, przy zawarciu której jedną z nich reprezentuje pełnomocnik ustanowiony przez członka zarządu, który to członek zarządu jest jednocześnie prokurentem samoistnym drugiej spółki, ma zastosowanie art. 108 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h.”.

Nie powielając w tym miejscu argumentacji SN należy jedynie wskazać, że dopuszczono zastosowanie art. 108 k.c. w układzie podmiotowym zachodzącym w niniejszej sprawie, przy czym uznano, że przepis ten znajdzie zastosowanie w oparciu o art. 2 k.s.h.

Zgodnie z art. 108 k.c. pełnomocnik nie może być drugą stroną czynności prawnej, której dokonywa w imieniu mocodawcy, chyba że co innego wynika z treści pełnomocnictwa albo że ze względu na treść czynności prawnej wyłączona jest możliwość naruszenia interesów mocodawcy. Przepis ten stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy pełnomocnik reprezentuje obie strony. Zgodnie z art. 2 k.s.h. w sprawach określonych w art. 1 § 1 nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Jeżeli wymaga tego właściwość (natura) stosunku prawnego spółki handlowej, przepisy Kodeksu cywilnego stosuje się odpowiednio. Z kolei art. 1 § 1 k.s.h. stanowi, że ustawa reguluje tworzenie, organizację, funkcjonowanie, rozwiązywanie, łączenie, podział i przekształcenie spółek handlowych.

Stosowanie przepisów kodeksu cywilnego w oparciu o regulacje art. 2 k.s.h. ma charakter uzupełniający. W pierwszej kolejności należy stosować przepisy Kodeksu spółek handlowych, a gdy brak w tym akcie stosowanych regulacji należy stosować wprost przepisy Kodeksu cywilnego. Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego występuje jedynie w sytuacji, w których właściwość (natura) stosunku prawnego spółki handlowej będzie tego wymagała. Pojęcie właściwości (natury) stosunku prawnego oznacza pewien zbiór podstawowych cech stosunku prawnego, których brak w określonej relacji prawnej doprowadziłby do zanegowania istoty tej więzi prawnej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy należy wyjaśnić, że przy zawarciu umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. (...) sp. z o.o. była reprezentowana przez S. N., będącego prokurentem samoistnym w dacie jej zawarcia. Z kolei prezesem zarządu jednoosobowego spółki był wówczas P. B. (1). Z kolei (...) sp. z o.o. była reprezentowana przez pełnomocnika P. H., działającego na podstawie pełnomocnictwa z 1 kwietnia 2014 r. udzielonego przez spółkę, w której imieniu działał jako jej członek zarządu - S. N.. Pełnomocnictwo upoważniało do podpisania w imieniu spółki umowy cesji między (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. obejmującej przejęcie przez (...) sp. z o.o. całości praw i obowiązków (...) sp. z o.o. wobec (...) sp. z o.o.

W uzasadnieniu uchwały SN z 12 stycznia 2022 r. wyjaśniono, że gdyby w okolicznościach sprawy członek jednoosobowego zarządu jednej ze spółek z o.o. zawarł umowę przelewu wierzytelności z drugą spółką z o.o., którą reprezentowałby jako prokurent, to sytuacja byłaby klarowna. Możliwość zastosowania art. 108 k.c. byłaby ewidentna. Dostrzeżono, że w analizowanym stanie faktycznym pojawił się dodatkowy element, a mianowicie S. N. członka jednoosobowego zarządu (...) sp. z o.o., którego reprezentował umocowany przez niego pełnomocnik – P. H., w sytuacji gdy (...) sp. z o.o. reprezentował S. N., jako jej prokurent. Wyjaśniono, że w istocie ustanowiony pełnomocnik,

mimo że pełnomocnictwa udzielił mu członek jednoosobowego zarządu, reprezentuje spółkę, a nie członka tego zarządu. Oznacza to, że skutki podjętych przez niego czynności odnoszone są bezpośrednio względem mocodawcy, czyli spółki. W sytuacji, jeżeli dana osoba występuje w charakterze organu osoby prawnej i w istocie podejmuje działania w jej imieniu, to brak podstaw aby tworzyć w tym przypadku dwa niezależne od siebie byty prawne z punktu widzenia zakresu umocowania udzielonego pełnomocnictwa. Prowadzi to do wniosku, że z punktu widzenia zastosowania art. 108 k.c., co do zasady nie ma znaczenia, czy stroną reprezentuje piastun, czy też umocowany przez niego pełnomocnik, jeżeli jednocześnie reprezentuje on drugą stronę czynności prawnej.

Wprawdzie pozwany kwestionuje wyżej wymieniony pogląd w piśmie przygotowawczym z 19 maja 2022 r., lecz zgodnie z art. 390 § 2 k.p.c. uchwała SN rozstrzygająca zagadnienie prawne wiąże w danej sprawie.

W związku z powyższym sąd apelacyjny uznał, że umowa przelewu z 1 kwietnia 2014 r. zawarta między (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., spełnia przesłanki z art. 108 ab initio k.c. w zw. z art. 2 k.s.h., ponieważ (...) sp. z o.o. reprezentował pełnomocnik – P. H. ustanowiony przez członka jednoosobowego zarządu – S. N., natomiast (...) sp. z o.o. reprezentował ten ostatni, jako jej prokurent.

Do rozważania pozostało, czy nie zachodzi żaden z wyjątków z art. 108 in fine k.c. od zakazu dokonania czynności „z samym sobą” w postaci: 1) zgody mocodawcy na dokonanie czynności przez pełnomocnika; 2) wyłączenia możliwości naruszenia interesów mocodawcy ze względu na treść czynności.

Po pierwsze, w sprawie nie udowodniono, że mocodawca wyraził zgodę na dokonanie czynności przez pełnomocnika (prokurenta). Charakter prawny prokury udzielonej S. N. przez (...) sp. z o.o. (prokura samoistna) wyklucza jej ograniczenie ze skutkiem dla osób trzecich, bez wyraźnej podstawy prawnej (art. 109¹ k.c.). Zakres umocowania prokurenta samoistnego wyznaczają przepisy. W związku z czym w obrocie prokurent „posługuje się” informacją o wpisaniu prokury do rejestru, a nie treścią oświadczenia o ustanowieniu prokury. Brak jest przepisu upoważniającego do ograniczenia treści prokury (jako pełnomocnictwa) do dokonania w imieniu mocodawcy czynności prawnej z drugą stroną. Tym niemniej nie ma dowodu, że świadczącego o wyrażeniu przez (...) sp. z o.o. zgody na zawarcie umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. przez S. N. w sposób wyraźny bądź dorozumiały, albo że doszło do następczego wyrażenia przez spółkę zgody na takie działanie. Powód wyraźnie zaprzeczył tym faktom (k. 650). Ciężar dowodu spoczywał zatem na pozwanym (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c.).

Po drugie, nie doszło do wyłączenia możliwości naruszenia interesów mocodawcy ze względu na treść czynności. Uwzględniając realia niniejszej sprawy oraz interesy mocodawcy faktyczne, jak i prawne, należy ustalić, co jest przedmiotem zamierzonej czynności i kto odnosi z niej korzyść. Przy czynnościach dokonywanych „z samym sobą” istnieje bowiem ryzyko, że osoba działająca w ramach aktów reprezentacji będzie preferowała swój interes indywidualny (w przedmiotowej sprawie prokurent samoistny) kosztem interesu podmiotu reprezentowanego (spółki).

W sprawie (...) sp. z o.o. - w wyniku zawarcia umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r., przez S. N., jako jej prokurenta, nie otrzymała należnych jej środków pieniężnych. Dowody w tej części są kategorię kategoryczne. W wyniku umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. (...) sp. z o.o. przełała na rzecz (...) sp. z o.o. wierzytelności przysługujące (...) sp. z o.o. w zakresie ustalonym w stanie faktycznym. Wprawdzie w sprawie nie została ujawniona umowa zobowiązująca do przeniesienia własności wierzytelności należnych (...) sp. z o.o., lecz powołany przez powoda kontekst prowadzenia przeciwko (...) sp. z o.o. postępowań karnoskarbowych i dokonania szeregu zajęć komorniczych, uprawnia do stwierdzenia, że faktycznym celem czynności zmierzających do przeniesienia wierzytelności na (...) sp. z o.o. był transfer środków zagrożonych zajęciem. Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że przelewane wierzytelności były realnie egzekwowalne, bowiem podmiot prowadzący działalność na tak szeroką skalę jak (...) sp. z o.o. posiadał płynność finansową i regulowała należności na bieżąco. Nadto, S. N. działający jako prokurent samoistny w imieniu (...) sp. z o.o., równocześnie będąc większościowym współnikiem (...) sp. z o.o. był rzeczywistym beneficjentem tej czynności prawnej. Miał, jako współnik tej spółki, 90 % udziałów, natomiast w (...) sp. z o.o. – 10 %. Nie budzi również żadnych wątpliwości, że (...) sp. z o.o. miał wiedzę, że towary, którymi spółka wcześniej handlowała są przedmiotem postępowania karnego

w związku z możliwością ich wprowadzania do obrotu jako towarów nieoclonionych. Potwierdza ten fakt postanowienie Prokuratora Apelacyjnego w B. z 30 lipca 2013 r. (Ap V DS. 25/12) o nakazaniu (...) sp. z o.o. wydaniu rzeczy, w tym dokumentacji dotyczącej transakcji sprzedaży rowerów w okresie od stycznia 2011 r. do maja 2012 r. przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. Nie mają przy tym znaczenia zeznania A. B., że nie miała wiedzy na temat tego dokumentu. Pozwana nie kwestionowała wszak, że otrzymała wyżej wymienione postanowienie. Uzasadnione jest zatem, twierdzenie, że przy zawarciu umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. S. N. kierował się interesem wyłącznie jednego z reprezentowanych podmiotów, tj. (...) sp. z o.o., której miał 90 % udziałów. Z tych względów zawarcie umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. w sposób oczywisty naruszało interes prawny oraz gospodarczy (...) sp. z o. o.

Ponieważ żaden z wyjątków określonych w art. 108 in fine k.c. w zw. z art. 2 k.s.h. nie wystąpił, umowa cesji z 1 kwietnia 2014 r. dotknięta jest sankcją bezskuteczności zawieszanej. Innymi słowy, powódka miała możliwość następczego potwierdzenia czynności zdziałanej przez pełnomocnika, zgodnie z art. 103 k.c. w zw. art. 2 k.s.h. Przy czym sąd apelacyjny wyjaśnia, że powołanie tego ostatniego przepisu stanowi konsekwencję powołania w uchwale SN art. 108 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h. Według zatem art. 103 § 1 k.c., jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Z kolei zgodnie z § 2 tego przepisu druga strona może wyznaczyć osobie, w której imieniu umowa została zawarta, odpowiedni termin do potwierdzenia umowy; staje się wolna po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu. Stan bezskuteczność zawieszanej, jak określa się sankcję wynikającą z naruszenia art. 103 § 1 k.c., trwa dopóty, dopóki osoba będąca rzekomym mocodawcą nie potwierdzi umowy, wyrażając w ten sposób zgodę na związanie nią jako stroną; kończy się on również z chwilą odmowy potwierdzenia, a jeżeli druga strona wyznaczyła rzekomemu mocodawcy termin do potwierdzenia – z chwilą bezskutecznego upływu tego terminu.

Zawieszenie skuteczności danej czynności prawnej sanuje potwierdzenie jej przez osobę, w której imieniu została ona zawarta. Umowa w razie potwierdzenia wywoływałaby skutki z mocą wsteczną – od chwili jej zawarcia. Co do formy prawnej czynności potwierdzenia czynności prawnej zawartej przez rzekomego pełnomocnika istnieją w doktrynie rozbieżności. Jednak z uwagi na fakt, że w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby świadczyć o podejmowaniu przez (...) sp. z o.o., działań mających na celu potwierdzenie umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. rozważania w tym przedmiocie są zbędne. Z materiału dowodowego nie wynika bowiem, aby (...) sp. z o.o. – w sposób wyraźny albo dorozumiany – potwierdził przedmiotową umowę cesji. Sam pozwany nie dowodził tego faktu.

Inny stan rzeczy ma się w odniesieniu do działań zmierzających w kierunku odmowy potwierdzenia umowy. Oświadczenie woli w tym przedmiocie – stosownie do art. 60 § 1 k.c. – nie wymaga formy szczególnej. Za odmowę potwierdzenia czynności, powodującą jej nieważność, należy uznać zatem pozew w niniejszej sprawie, u podstaw którego legło twierdzenie, że umowa cesji z 1 kwietnia 2014 r. jest nieważna i żądanie zapłaty wierzytelności będących przedmiotem przelewu wymienionych w zawiadomieniu z 30 maja 2014 r.

W sprawie nie udowodniono, że (...) sp. z o.o. wezwał (...) sp. z o.o. do potwierdzenia czynności prawnej zgodnie z art. 103 § 2 k.c.

Podsumowując, umowa cesji z 1 kwietnia 2014 r. jest nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c., jako sprzeczna z ustawą, tj. art. 108 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h., ze względu na odmowę jej potwierdzenia przez powódkę zgodnie z art. 103 § 1 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h.

W związku z tym pozostałe przyczyny nieważności umowy, powołane przez powódkę, nie mają znaczenia. Wchodziłyby one w grę, gdyby umowa cesji z 1 kwietnia 2014 r. została zawarta przez podmioty reprezentowane zgodnie z prawem.

Wobec powyższego należy przypomnieć, że powód dochodzi ostatecznie 819 501, 51 zł (k. 407-408).

Pozwany podniósł w piśmie z 14 września 2017 r. zarzut przedawnienia roszczenia co do 122 573, 62 zł obejmujący roszczenia pieniężne z faktury nr (...) z 17 marca 2014 r. na 1905,70 zł (część z 25 977,60 zł) z tytułu sprzedaży rowerów z terminem wymagalności na 21 kwietnia 2014 r. (k. 116), faktury nr (...) z 20 marca (...). na 65 295, 78 zł (część 63

753, 36 zł) z tytułu sprzedaży rowerów z terminem wymagalności 24 kwietnia 2014 r., z faktury nr (...) z 25 marca 2014 r. na 58 693, 14 zł (56 914, 56 zł) z terminem wymagalności 29 kwietnia 2014 r.

Zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania sądu I instancji. Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, przedawniają się z upływem dwóch lat.

Roszczenie pieniężne z wyżej wymienionych faktur nie zostało zgłoszone w pozwie, ani w piśmie przygotowawczym z 22 września 2016 r. ani też z 21 października 2016 r., lecz dopiero w piśmie z 29 sierpnia 2017 r. złożonym na rozprawie 29 sierpnia 2017 r. Oznacza to, że roszczenia z wyżej wymienionych faktur ulegały przedawnieniu odpowiednio 21 kwietnia 2016 r., 24 kwietnia 2016 r., oraz 29 kwietnia 2016 r.

Jednakże 15 kwietnia 2016 r. powód złożył wniosek przeciwko pozwanemu o zawiązanie do próby ugodowej (wniosek k. 430, dowód nadania k. 432), o którym stanowi art. 185 § 1 k.p.c. Przedmiotowy wniosek objął również wyżej wymienione faktury, co wynika wprost z jego uzasadnienia (punkty 2,3,5).

W rezultacie czynności dokonanej przed sądem doszło do przerwy biegu terminu przedawnienia zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Wobec tego, że stosownie do art. 124 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia biegnie na nowo po każdej przerwie, natomiast posiedzenie pojednawcze miało miejsce 4 sierpnia 2016 r., bieg terminu przedawnienia roszczeń ze spornych faktur zakończył się 4 sierpnia 2018 r. W związku z tym wyżej wymienione roszczenia nie uległy przedawnieniu.

Do rozważania pozostaje, czy zachodzą przesłanki zwalniające (...) sp. z o.o. z zapłaty długu na rzecz powoda, o których stanowi art. 515 k.c.

Według przepisu, jeżeli dłużnik, który otrzymał pochodzące od zbywcy pisemne zawiadomienie o przelewie, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten określa zasady odpowiedzialności dłużnika, w przypadku, gdy zbywca powołuje się na niedojście przelewu do skutku z powodu jej nieważności i żąda od dłużnika jako nadal jego wierzyciel spełnienia świadczenia.

Pozwana została zawiadomiona pismem z 30 maja 2014 r. o zawarciu przez (...) sp. z o.o. z (...) sp. z o.o. umowy sprzedaży wierzytelności w wysokości 846 479,85 zł wynikających z faktur, które zostały wystawione przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. Wskazano, że płatności powinny zostać dokonane na rzecz spółki (...) sp. z o.o.

Zawiadomienie ma znaczenie prawne. Stwarza ono przesłankę ochronę dłużnika w postaci dobrej wiary, wyrażającej się jego przekonaniem, że spełnia świadczenie do rąk osoby, która nabyła wierzytelność w wyniku przelewu (art. 7 k.c.). Ochrona dobrej wiary dłużnika rozpoczyna się zatem od chwili zawiadomienia go o przelewie przez cedenta w formie pisemnej. Jeżeli debitor cessus uzyskał pisemne zawiadomienie o cesji od zbywcy i – spełniając świadczenie cesjonariuszowi – nie wiedział o nieważności przelewu, to zwolni się skutecznie z zobowiązania, chociaż spełnienie nastąpiło do rąk osoby nieuprawnionej. Dla uchylenia ochrony prawnej wynikającej z dobrej wiary (art. 7 k.c.), zbywca wierzytelności więc musi obalić domniemanie i udowodnić istnienie złej wiary dłużnika, tj. udowodnić, że dłużnikowi, czyli (...) sp. z o.o. w chwili spełnienia na rzecz (...) sp. z o.o. świadczenia, tj. 28 lipca 2014 r. i 5 sierpnia 2014 r., było wiadome, że umowa przelewu jest nieważna albo wiadome były mu zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej.

Według sądu I instancji pozwana w oparciu o umowę cesji z 1 kwietnia 2014 r. zasadnie uiściła na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty wymienione w podstawie faktycznej powództwa, ponieważ powódka nie wykazała, że pozwana spółka, a ściślej rzecz ujmując osoby upoważnione do reprezentacji, miały wiedzę o ewentualnej nieważności umowy przelewu w chwili spełnienia świadczenia z poszczególnych faktur.

Sąd apelacyjny podziela to stanowisko w części.

Użyte w art. 515 zd. 1 in fine k.c. wyrażenie w brzmieniu „były one dłużnikowi wiadome” oznacza, że dłużnik posiadał wiedzę (wiedział) o nieważności umowy przelewu albo o zarzutach wynikających z jej podstawy prawnej

przed spełnieniem świadczenia na rzecz nabywcy wierzytelności. *Lege non distinguente* pozyskanie wiadomości o nieważności umowy przelewu albo zarzutach wynikających z jej podstawy prawnej może nastąpić z różnych źródeł. Notyfikacja nie musi pochodzić od cedenta. Może ona pochodzić od osoby trzeciej. Art. 515 zd. 1 *in fine* k.c. obejmuje również przypadek, gdy dłużnik samodzielnie dowiedział się o nieważności umowy przelewu albo o zarzutach wynikających z jej podstawy prawnej.

Nie można zgodzić się z pozwanym, że pismo z 10 lipca 2014 r. było niewiarygodne z tej przyczyny, że zostało wystosowane przez osobę niebędącą członkiem zarządu. Taki zarzut ujawnił się dopiero w toku postępowania. W odpowiedzi na pozew twierdzenie to odnoszono wyłącznie do pisma z 24 lipca 2014 r. Pozwany twierdził: „wobec faktu, iż działania w ramach zawarcia i realizacji cesji z 1 kwietnia 2014 r. były dokonywane przez osoby ujawnione w aktach rejestrowych spółek (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., pozwany nie miał podstaw, aby podważać skuteczność i ważność przedmiotowej umowy cesji” (k. 238 – odwrót). Tymczasem do pisma z 10 lipca 2014 r. załączono odpis KRS, w którym ujawniony był nadal P. B. (2), jako członek zarządu (...) sp. z o.o. Wprawdzie P. B. (2) został odwołany z tej funkcji 25 czerwca 2014 r., lecz o fakcie tym (...) sp. z o.o. dowiedziała się dopiero z pisma (...) sp. z o.o. z 4 sierpnia 2014 r. Z odpisu KRS wynika wszak, że P. B. (2) został wykreślony z rejestru przedsiębiorców dopiero 14 lipca 2014 r.

Nie ma żadnego dowodu, że pozwany uznał pismo z 10 lipca 2014 r. – przed otrzymaniem pisma z 4 sierpnia 2014 r. – za niewiarygodne na tej podstawie, że zostało podpisane przez osobę niebędącą członkiem zarządu. W tym kontekście podkreślić trzeba, co umyka pozwanemu, że nie miał on żadnych zastrzeżeń co do reprezentacji powoda w umowie cesji z 1 kwietnia 2014 r. A. B. stwierdziła, że zapoznała się odpisem (...) sp. z o.o. przed wyrażeniem przez (...) sp. z o.o. zgody na jej zawarcie i nie budził on jej żadnych wątpliwości. Tymczasem, S. N., który występował po stronie (...) sp. z o.o. został odwołany z funkcji prokurenta 25 czerwca 2014 r. i wykreślony z rejestru przedsiębiorców 14 lipca 2014 r., a zatem w dniu, w którym wykreślono z rejestru również P. B. (2), jako członka zarządu. Mimo tej wiedzy (...) sp. z o.o. wyraziła 22 lipca 2014 r. zgodę na zawarcie umowy cesji z 1 kwietnia 2014 r. Jeżeli zatem przyjąć, że o odwołaniu P. B. (2) z funkcji członka zarządu (...) sp. z o.o., pozwany dowiedział się dopiero po 4 sierpnia 2014 r., to pismo z 10 lipca 2014 r. nie mogło zostać przez niego uznane w tym czasie, jako pochodzące od nieuprawnionej osoby.

Pozwany, jak wynika z odpowiedzi na pozew, twierdzi, że nie był uprawniony do przyjmowania oświadczeń zawartych w piśmie z 24 lipca 2014 r., podpisanych przez G. M., M. M. (2) i A. A. (2), gdyż osoby te nie były ujawnione w dokumentach rejestrowych powoda oraz (...) sp. z o.o. Nie ma to jednak znaczenia, gdyż jak już wyżej wyjaśniono, notyfikacja wiadomości o nieważności umowy przelewu może dokonać osoba trzecia.

W świetle art. 515 zd. 1 *in fine* k.c. notyfikacja powinna być na tyle wiarygodna, aby dłużnik na jej podstawie nabył wiedzę na temat nieważności umowy albo o zarzutach wynikających z jej podstawy prawnej. Jeżeli przepis stanowi, że dłużnikowi okoliczności te muszą być wiadome w chwili spełnienia świadczenia, to dłużnik musi być pewien tych faktów. Słowo „wiadome” stanowi przymiotnik pochodzący od słowa „wiadomy”, które oznacza: „znany ogólnie, znany komuś” (M. Szymczak, Słownik Języka Polskiego, Warszawa 1996, tom III, s. 643). Innymi słowy, dłużnik musi wiedzieć, że umowa przelewu jest nieważna albo o zarzutach wynikających z jej podstawy prawnej. Wiedzieć to z kolei być „świadomym czegoś, zdawać sobie sprawę z czegoś, mieć wiedzę o czymś” (M. Szymczak, Słownik Języka Polskiego, Warszawa 1996, tom III, s. 652). Wiedza o nieważności umowy przelewu lub o podstawach prawnych wynikających z jej podstawy, aby obalała domniemanie dobrej wiary dłużnika, musi być wiarygodna (tak np. K. Mularski, w: M. Gutowski, Kodeks cywilny. Komentarz, Tom II, Warszawa 2022, art. 515, Nb 4; P. Sobolewski, w: K. Osajda, Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis, 2022, art. 515, Nb 5), czyli być pewna, rzetelna, zasługiwać na zaufanie (M. Szymczak, Słownik Języka Polskiego, Warszawa 1996, tom III, s. 643).

W analizowanej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Zawiadomienie z 10 lipca 2014 r. o podstawach nieważności umowy przelewu, które są przedmiotem niniejszej sprawy, nie oznacza *per se*, że dłużnik będący przedsiębiorcą - uwzględniając zawodowy charakter jego działalności i wymogi zachowania należytej staranności (art. 355 k.c.) - nabył wiarygodną (pewną, rzetelną, zasługującą na zaufanie) wiedzę o nieważności umowy przelewu. W znaczeniu art. 515 zd. 1 *in fine* k.c. nie można stawiać znaku równości między zawiadomieniem dłużnika o nieważności umowy przelewu wierzytelności a nabyciem przez dłużnika wiedzy, że umowa przelewu jest nieważna. Pismo z 10 lipca 2014

r. w istocie stanowi informację o interpretacji P. B. (2) podstaw nieważności umowy przelewu wierzytelności z 1 kwietnia 2014 r. Potwierdza tę okoliczność fakt, że w piśmie tych wskazywano również na inne podstawy nieważności umowy przelewu w oparciu o przytoczone w tym piśmie twierdzenia. W świetle art. 515 zd. 1 in fine k.c. notyfikacja o nieważności umowy przelewu będzie dłużnikowi wiadoma w chwili spełnienia świadczenia, jeżeli jest ona na tyle prosta i jasna, że jest możliwa do zweryfikowania przez dłużnika. Powód nie udowodnił, że w sprawie wystąpiły takie okoliczności. Jest wręcz przeciwnie. Już sam fakt powołania innych podstaw nieważności, a także treść pism z 24 lipca 2014 r. przekonują, że relacje prawne i faktyczne między cedentem i cesjonariuszem były złożone i w istocie trudne do weryfikacji na podstawie przytoczonych okoliczności. Przepis art. 515 zd. 1 in fine k.c. nie może być rozumiany, jako podstawa do zastawiania „pułapek” na dłużnika w związku z konfliktem między cedentem a cesjonariuszem. Dodać trzeba, że podane przez powoda podstawy nieważności umowy przelewu wierzytelności z 1 kwietnia 2014 r., wynikające z niezgodnej z prawem reprezentacji spółek, budziły poważne wątpliwości sądu apelacyjnego, co skutkowało nie tylko zadaniem pytania prawnego określonej treści, lecz podjęciem przez SN odpowiedniej uchwały (art. 390 § 1 k.c.). Jeżeli zatem pojawiają się tak poważne kontrowersje z wykładnią prawa, to nie sposób uznać, że dłużnikowi nieważność umowy przelewu obejmująca taką wykładnią była wiadoma, nawet z uwzględnieniem zawodowego charakteru jego działalności, jako przedsiębiorcy.

Art. 515 zd. 1 in fine k.c. stanowi, że wyżej wymienione okoliczności mają być dłużnikowi „wiadome”. Pismo z 10 lipca 2014 r. zostało skierowane do (...) sp. z o.o. W sprawie nie budzi wątpliwości, że pozwany otrzymał przedmiotowe pismo. Okoliczność, czy pismo to zostało przez osoby zatrudnione w spółce przedstawione do zapoznania się członkom zarządu nie ma znaczenia. Obieg dokumentów u pozwanej nie może determinować tego, czy dłużnikowi podstawy wskazane w piśmie z 10 lipca 2014 r. były wiadome. Nie ma znaczenia również fakt podany przez pełnomocnika pozwanej, że pismo z 10 lipca 2014 r. oraz z 4 sierpnia 2014 r. zostały przedstawione departamentowi prawnemu dopiero po dokonaniu wpłat 28 lipca 2014 r. i 5 sierpnia 2014 r. Tym niemniej podkreślić trzeba, że pełnomocnik pozwanej na rozprawie apelacyjnej 27 października 2022 r. przekonywał, że pismo z 10 lipca 2014 r. nie było znane pracownikom departamentu prawnego pozwanej. Tak jednak nie jest. Z pisma z 4 sierpnia 2014 r. wynika jednoznacznie, że stanowi ono odpowiedź na pismo (...) sp. z o. o. i pismo radcy prawnego J. C.. Oznacza to, że (...) sp. z o.o. zapoznał się z pismem z 10 lipca 2014 r. Sformułował na tej podstawie odpowiednie pismo do (...) sp. z o.o. Nie załączono go jednak do akt sprawy. Nie jest zatem znana jego treść. Nie załączono także dalszego pisma (...) sp. z o.o., o którym mowa w piśmie z 4 sierpnia 2014 r., będącego wynikiem uzgodnień z (...) sp. z o.o.

Tym niemniej, dłużnikowi z pisma z 10 lipca 2014 r. nie było dłużnikowi wiadome, że umowa wierzytelności jest nieważna, skoro skierował odpowiednie pismo do (...) sp. z o.o. i załączył do niego pismo z 10 lipca 2014 r. przekazane przez radcę prawnego J. C. – wbrew treści autora pisma z 10 lipca 2014 r. Jeżeli dłużnik wystosował odpowiednie pismo do nabywcy wierzytelności, to znaczy, że miał wątpliwości co do tego, czy umowa przelewu jest nieważna.

Jak już wyżej wspomniano, wiedza dłużnika o nieważności umowy przelewu musi być pewna (rzetelna, zasługująca na zaufanie). Nie sposób przyjąć, że tak było w sprawie, nie tylko ze względu na omówioną powyżej wątpliwość prawną, lecz również z uwagi na układ faktyczny, w jakim kwestia nieważności umowy przelewu wierzytelności została zakomunikowana pozwanej. Z treści pisma z 10 lipca 2014 r., następnie wzmocnionego pismem z 24 lipca 2014 r., wynika jednoznacznie, że między (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. powstał konflikt związany z działaniem S. N.. Fakt ten wzmacnia odpowiedź tego ostatniego, stanowiąca reakcję na przesłane pismo z 10 lipca 2014 r.

Art. 515 zd. 1 in fine k.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że zawiadomienie o nieważności przelewu wierzytelności wywołuje skutek uzyskania przez dłużnika o tym wiedzy w sytuacji, gdy zarówno notyfikowana podstawa prawna nieważności umowy przelewu wierzytelności, jak i okoliczności towarzyszące tej notyfikacji, są wątpliwe. Przepis ten nie nakłada na dłużnika obowiązku rozstrzygnięcia sporów prawnych i faktycznych między cedentem i cesjonariuszem. Istotne jest jedynie to, czy dłużnik ma określoną wiedzę o nieważności umowy przelewu lub zarzutach wynikających z jej podstawy prawnej, które są pewne, rzetelne, proste do weryfikacji. Jeżeli dłużnika zawiadomiono o nieważności umowy przelewu wierzytelności, natomiast między cedentem i cesjonariuszem zachodzi spór dotyczący tych kwestii, który poddaje w wątpliwość wiarygodność notyfikacji, to oczywistym jest, że nieważność umowy przelewu nie jest dłużnikowi wiadoma w rozumieniu art. 515 zd. 1 in fine k.c., chyba że cedent udowodni że

dłużnik miał świadomość tego faktu. Dopiero jeżeli dłużnikowi wiadome jest, że umowa przelewu wierzytelności jest nieważna, natomiast między cedentem a cesjonariuszem trwa spór co do tej kwestii, to może on, choć nie musi, złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego (art. 467 pkt 1 i 3 w zw. z art. 452 k.c.).

Wykładnia art. 515 zd. 1 in fine k.c. nie może stwarzać niebezpieczeństwa systemowego blokowania wykonania przelewu wierzytelności na podstawie budzącej wątpliwości notyfikacji dłużnika o nieważności umowy przelewu wierzytelności, u podstaw której leżą przyczyny prawne lub faktyczne podane w informacji, a wynikające z konfliktu między cedentem a cesjonariuszem.

Mając na uwadze powyższe sąd apelacyjny – na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej w wysokości 8100 zł orzeczono na podstawie art 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. § 2 pkt 7 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz.U. z 2018r, poz. 1800).

Jolanta de Heij-Kaplińska Przemysław Feliga Marcin Kołakowski